

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoPr/8/2025
Identifikačné číslo spisu:	7219211088
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7219211088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. V. S., narodeného X. Q. XXXX, S., Z. XXXX/X, zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Košice, Cimborkova 13, proti žalovanej obchodnej spoločnosti ENGIE Services a. s., Bratislava, Jarošova 2961/1, IČO: 35 966 289, zastúpenej Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s. r. o., Bratislava, Zelená 2, určenie neplatnosti výpovede a určenie trvania pracovného pomeru, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-21Cpr/12/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2025 sp. zn. 4CoPr/12/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. mája 2024 č. k. B3-21Cpr/12/2020 - 279 určil, že výpoveď žalovanej daná žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“) č. OBA-19000330 z 1. júla 2019, doručená žalobcovi 18. júla 2019, je neplatná a pracovný pomer medzi stranami sporu naďalej trvá a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v pomere úspechu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 61 ods. 1, 3, § 62 ods. 1, § 63 ods. 1 písm. b), § 63 ods. 2 písm. a), § 38 ods. 1, § 66, § 77, § 14 ods. 7 Zákonníka práce a vecne tým, že žalobca na základe Pracovnej zmluvy z 20. septembra 2016 v znení neskorších zmien a dodatkov bol u žalovanej zamestnaný ako Koordinátor nákupu s dohodnutým miestom výkonu práce Košice, keď 22. februára 2019 žalovaná oznámila žalobcovi dôvod ukončenia jeho pracovného pomeru u žalovanej z dôvodu organizačnej zmeny zrušenia jeho pracovnej pozície, v dôsledku čoho sa tento stal nadbytočným. Rozhodnutie o organizačnej zmene žalovaná predložila súdu prvej inštancie z 8. februára 2019 nadväzujúc na Zápis z porady vedenia žalovanej z 8. februára 2019. Mal za nesporné, že žalovaný návrh žalovanej na uzavretie Dohody o skončení pracovného pomeru odmietol, z ktorého dôvodu, žalovaná v súlade s § 142 ods. 3 ZP ponechala žalobcu na prekážkach v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 ZP. Dňa 1. júla

2019 bola v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) ZP daná žalovanou žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru pre nadbytočnosť, s čím žalobca nesúhlasil a žiadal o pridelovanie práce žalovanou.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou podanou na súde 29. novembra 2019 domáhal v lehote podľa § 77 ZP určenia neplatnosti predmetnej výpovede z pracovného pomeru, doručenej mu 18. júla 2019 a určenia, že pracovný žalobcu u žalovanej v zmysle Pracovnej zmluvy z 20. septembra 2016 naďalej trvá. Dôvod neplatnosti predmetnej výpovede preukazoval žalobca jednak nesplnením podmienok § 63 ods. 1 písm. b) ZP tým, že rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene, čo bolo predpokladom dania mu výpovede, je vykonštruované; ďalej z dôvodu predčasnosti výpovede vo vzťahu k doručeniu a právoplatnosti rozhodnutia ÚPSVaR o súhlase na danie žalobcovi výpovede; z dôvodu absencie príčinnej súvislosti tvrdenej organizačnej zmeny z II/2019 u žalovanej pre trvanie potreby práce žalobcu a z dôvodu prijatia a reálnych účinkov organizačnej zmeny žalovanej z marca 2019, kedy došlo k centralizácii činnosti žalobcu do sídla spoločnosti a k postaveniu žalobcu na prekážky v práci na strane zamestnávateľa a fingovaní organizačnej zmeny, z dôvodu neprípustnej diskriminácie žalobcu z dôvodu jeho invalidity a veku blízkeho dôchodkovému veku, a taktiež z dôvodu nedodržania zákonných požiadaviek na doručenie výpovede žalobcovi.

1.2. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že predmetná výpoveď z pracovného pomeru z 1. júla 2019 daná žalovanou žalobcovi spĺňa podmienku uplatnenia si neplatnosti na súde v lehote podľa § 77 ZP, ako i konkretizovania výpovedného dôvodu a to nadbytočnosť zamestnanca. Pre platnosť predmetnej výpovede okrem iného je potrebné aj splnenie platnosti jej doručenia v súlade s § 61 ods. 1 ZP. Z listinných dokladov - prevzatej zásielky adresovanej do vlastných rúk žalobcovi, ktorou bola predmetná výpoveď doručovaná žalobcovi, súd prvej inštancie zistil, že predmetná výpoveď bola riadne a v súlade s § 38 ods. 1 ZP doručená do vlastných rúk žalobcovi 18. júla 2019, ktorú skutočnosť ani žalobca nenamietal. Žalobca síce namietal, že pri doručovaní mu výpovede nebol zachovaný postup podľa § 38 ods. 1 ZP, konkrétne, že mu žalovaná nedoručovala výpoveď na pracovisku, ale priamo mu ju zasielala poštou, súd prvej inštancie však uviedol, že nedoručovanie výpovede zamestnancovi na pracovisku, v byte, alebo kdekoľvek bude zastihnutý, ale priamo doručovanie výpovede poštou do vlastných rúk zamestnanca, nespôsobuje neplatnosť tejto výpovede. Podmienka doručenia výpovede žalobcovi do vlastných rúk bola splnená a preto výpoveď z namietaného dôvodu nie je neplatná.

1.3. K námietke neplatnosti predmetnej výpovede tým, že pri predmetnej výpovedi nebola splnená podmienka § 66 ZP, súd prvej inštancie uviedol, že predchádzajúci súhlas príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny s výpoveďou zamestnanca so zdravotným postihnutím je hmotnoprávnou podmienkou výpovede a jeho absencia spôsobuje neplatnosť výpovede, pričom súhlas príslušného ÚPSVaR nemôže byť dodatočný, ale zamestnávateľ ho musí mať k dispozícii predtým, ako voči zamestnancovi so zdravotným postihnutím uplatní výpoveď z pracovného pomeru. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca v čase uplatnenia voči nemu predmetnej výpovede z 1. júla 2019 bol osobou so zdravotným postihnutím. Zo spisu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava mal preukázané, že Žiadosť žalovanej o udelenie súhlasu s výpoveďou žalobcu bola Úradu práce doručená 22. februára 2019, ÚPSVaR Bratislava žiadosťou z 26. februára 2019 vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k skončeniu pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti, ktorý sa 8. apríla 2019 vyjadril; listom z 8. apríla 2019 vyzval ÚPSVaR Bratislava žalovanú na zaslanie vyjadrenia k stanovisku žalobcu, ktorý list bol zaslaný na vedomie i žalobcovi; Rozhodnutím ÚPSVaR Bratislava z 15. apríla 2019 bol udelený predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP medzi žalobcom ako osobou so zdravotným postihnutím a žalovanou ako zamestnávateľom; podaním doručeným ÚPSVaR Bratislava 29. mája 2019 podal žalobca odvolanie voči rozhodnutiu ÚPSVaR Bratislava z 15. apríla 2019; ku ktorému odvolaniu bola vyzvaná na vyjadrenie žalovaná listom zo 3. júna 2019; podaním z 19. júna 2019, doručeným ÚPSVaR Bratislava sa žalovaná vyjadrila k odvolaniu žalobcu. Listom z 21. júna 2019 ÚPSVaR Bratislava odstúpil odvolanie žalobcu Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny ako druhostupňovému správne orgánu, ktorý o odvolaní žalobcu rozhodol Rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava č. UPS/US1/SSZOSK/BEZ/2019/16433 z 24. júna 2019 tak, že zmenil pôvodné rozhodnutie ÚPSVaR Bratislava a v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) ZP udelil predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného

pomeru žalobcu výpoveďou, t. j. z dôvodu, že sa stal nadbytočným vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo iných organizačných zmenách medzi žalovanou ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom so zdravotným postihnutím. Rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny nadobudlo právoplatnosť 18. septembra 2019 (správne 18. júla 2019).

1.4. Súd prvej inštancie mal za nepochybné, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP bola daná zo strany žalovanej žalobcovi 1. júla 2019, ktorá výpoveď bola doručená do vlastných rúk žalobcu 18. júla 2019. V čase dania predmetnej výpovede žalovanou žalobcovi, ani ku dňu účinnosti organizačnej zmeny 1. mája 2019, nebol príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava v zmysle § 66 ZP udelený predchádzajúci súhlas s výpoveďou žalobcu ako osoby so zdravotným postihnutím. Žalovaná mala vedomosť o tom, že voči rozhodnutiu ÚPSVaR Bratislava z 15. apríla 2019 podal žalobca odvolanie, ku ktorému odvolaniu sa vyjadrovala i žalovaná, pričom žalovanej muselo byť zrejmé, že na platnosť predmetnej Výpovede danej žalobcovi sa vyžaduje predchádzajúci súhlas príslušného ÚPSVaR, a to konkrétne právoplatné rozhodnutie odvolacieho orgánu. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho orgánu z 24. júna 2019 nadobudlo právoplatnosť až 18. septembra 2019 (správne 18. júla 2019), z čoho vyplýva, že žalovaná dala žalobcovi výpoveď z 1. júla 2019 bez predchádzajúceho súhlasu ÚPSVaR Bratislava, nebola splnená jedna z hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede podľa § 66 ZP. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobe ako dôvodnej vyhovel, pričom z dôvodu nesplnenia tejto hmotnoprávnej podmienky nebolo podľa neho potrebné ani vyhodnocovať ďalšie tvrdené hmotnoprávne dôvody neplatnosti predmetnej výpovede (diskriminácia žalobcu žalovaným, fingovaná organizačná zmena, nesplnenie si ponukovej povinnosti žalovaným). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 29. januára 2025 sp. zn. 4CoPr/12/2024 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrekapituloval, že žalobca v čase uplatnenia voči nemu predmetnej výpovede danej mu žalovanou podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP 1. júla 2019 bol osobou so zdravotným postihnutím. Žiadosť žalovanej o udelenie súhlasu s výpoveďou žalobcu bola Úradu práce doručená 22. februára 2019, ÚPSVaR Bratislava žiadosťou z 26. februára 2019 vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k skončeniu pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti, ktorý sa 8. apríla 2019 vyjadril; listom z 8. apríla 2019 vyzval ÚPSVaR Bratislava žalovanú na zaslanie vyjadrenia k stanovisku žalobcu, ktorý list bol zaslaný na vedomie i žalobcovi; Rozhodnutím ÚPSVaR Bratislava z 15. apríla 2019 bol udelený predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP medzi žalobcom ako osobou so zdravotným postihnutím a žalovanou ako zamestnávateľom; podaním doručeným ÚPSVaR Bratislava 29. mája 2019 podal žalobca voči rozhodnutiu ÚPSVaR odvolanie. Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny o odvolaní žalobcu rozhodol Rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava č. UPS/US1/SSZOSK/BEZ/2019/16433 z 24. júna 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2019 tak, že zmenil pôvodné rozhodnutie ÚPSVaR Bratislava a v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) ZP udelil predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného pomeru žalobcu výpoveďou, t. j. z dôvodu, že sa stal nadbytočným vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo iných organizačných zmenách medzi žalovanou ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom so zdravotným postihnutím.

2.1. Odvolací súd ďalej konštatoval, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP bola daná zo strany žalovanej žalobcovi 1. júla 2019, ktorá výpoveď bola doručená do vlastných rúk žalobcu 18. júla 2019, čo znamená, že v čase dania predmetnej výpovede žalovanou žalobcovi nebol príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava v zmysle § 66 ZP udelený predchádzajúci súhlas s výpoveďou žalobcu ako osoby so zdravotným postihnutím, pričom žalovaná mala vedomosť o tom, že voči rozhodnutiu ÚPSVaR Bratislava z 15. apríla 2019 podal žalobca odvolanie, ku ktorému odvolaniu sa aj vyjadrovala, pričom žalovanej muselo byť zrejmé, že na platnosť predmetnej výpovede danej žalobcovi sa vyžaduje predchádzajúci súhlas príslušného ÚPSVaR, a to právoplatné rozhodnutie

odvolacieho orgánu. Odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho orgánu z 24. júna 2019 nadobudlo právoplatnosť až 18. júla 2019 a žalovaná dala žalobcovi výpoveď 1. júla 2019, nešlo o výpoveď danú žalobcovi po riadnom predchádzajúcom súhlase ÚPSVaR Bratislava, v dôsledku čoho nebola splnená jedna z hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede podľa § 66 ZP. Odvolací súd sa tak stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že zo strany zamestnávateľa nebola splnená hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede podľa ustanovenia § 66 ZP, z ktorého dôvodu je predmetná výpoveď daná žalobcovi žalovanou neplatná a tiež s tým, že už aj z hľadiska hospodárnosti nebolo potrebné sa zaoberať ďalšími hmotnoprávnymi podmienkami výpovede.

2.2. Za nedôvodnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalovanej, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, že výpoveď z 1. júla 2019 bola žalobcovi daná bez predchádzajúceho súhlasu ÚPSVaR Bratislava, dôvodiac tým, že výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná a pri doručovaní výpovede poštou je dôležité, že tak pri doručovaní zamestnávateľom, ako aj pri doručovaní zamestnancom, je rozhodujúci okamih doručenia písomnosti, nie jej podania na poštovú prepravu. K argumentácii žalovanej, že z hľadiska posudzovania právnych účinkov výpovede nie je podstatné ani to, aký dátum bol na výpovedi uvedený, ani kedy bola výpoveď zaslaná, ale len skutočnosť, kedy bola výpoveď doručená, t. j. dostala sa do dispozičnej sféry žalobcu, odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o predchádzajúci súhlas ÚPSVaR už z dikcie § 66 ods. 1 veta prvá ZP vyplýva, že zamestnancovi so zdravotným postihnutím môže dať zamestnávateľ výpoveď len s predchádzajúcim súhlasom príslušného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, inak je výpoveď neplatná. Pokiaľ žalovaná poukázala na bod 22. odôvodnenia rozsudku, ktoré označila za objektívne nepravdivé, keďže rozhodnutia ÚPSVaR č. UPS/US1/SSZOSK/BEZ/2019/16433 z 24. júna 2019 nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2019 a nie 18. septembra 2019 tak, ako uviedol súd prvej inštancie, odvolací súd pripustil, že došlo k zrejmej chybe v písaní pri dátume právoplatnosti rozhodnutia, ktorý dátum je správny 18. júla 2019, avšak táto zrejma nesprávnosť v chybnom uvedení mesiaca právoplatnosti tohto rozhodnutia súdom prvej inštancie nemá vplyv na správny záver, že predmetná výpoveď daná žalovanou žalobcovi 1. júla 2019 bola daná pred právoplatnosťou rozhodnutia ÚPSVaR č. UPS/US1/SSZOSK/BEZ/2019/16433 z 24. júna 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2019. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Namietanú vadu zmatečnosti videla v postupe odvolacieho súdu pri rozhodovaní v merite veci, ktorý sa v konečnom dôsledku prejavil v obsahu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorý vykazuje také znaky, že ho možno považovať za svojvoľný (arbitrárny). Poukázala na to, že odvolací súd sa v bodoch 24. až 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku venuje otázke povinnosti zamestnávateľa požiadať o udelenie predchádzajúceho súhlasu príslušný ÚPSVaR, kde dospel k záveru, že v čase dania výpovede žalovanej nebol udelený predchádzajúci súhlas s výpoveďou zo strany príslušného ÚPSVaR. S právnym názorom odvolacieho súdu nesúhlasila a uviedla, že odvolací súd si v predmetných bodoch odôvodnenia napadnutého rozsudku niekoľkokrát protirečí, keď odvolací súd na jednej strane tvrdí, že na platnosť výpovede je potrebné, aby zamestnávateľ disponoval predchádzajúcim súhlasom ÚPSVaR a v ďalších častiach už odvodzuje platnosť výpovede od právoplatnosti takéhoto rozhodnutia o súhlase. Poukázala na to, že odvolací súd v bode 27. rozsudku konštatoval, že ÚPSVaR rozhodol a udelil súhlas žalovanej s rozviazaním pracovného pomeru, pričom takéto rozhodnutie bolo vydané 24. júna 2019 a následne odvolací súd v tom istom bode uvádza, že v čase dania predmetnej výpovede žalovanou žalobcovi nebol príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava v zmysle § 66 ZP udelený predchádzajúci súhlas s výpoveďou. Dovolateľka namietala, že v odvolaní rozporovala aj bod 22. rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko súd prvej inštancie uviedol, že rozhodnutie ÚPSVaR nadobudlo právoplatnosť 18. septembra 2019 (správne má byť 18. júla 2019) a odvolací súd túto skutočnosť vyhodnotil ako chybu v písaní, ktorá nemá vplyv na správny záver súdu prvej inštancie. Súhlasila, že takýto záver odvolacieho súdu by bolo možné prijať, ak by súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol nesprávny dátum

nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ÚPSVár jedenkrát; súd prvej inštancie však tento nesprávny dátum uviedol štyrikrát a to pri každej zmienke o predmetom rozhodnutí. Bola názoru, že takéto pochybenie súdu prvej inštancie nemožno odbiť konštatovaním o chybe v písaní tak, ako to urobil odvolací súd, nakoľko mala za zrejmé, že súd prvej inštancie prijal odvolaním napadnutý právny názor na základe nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a v tomto prípade nejde o chybu v písaní tak ako to prezentuje odvolací súd.

3.1. Dovolateľka ďalej namietala, že odvolací súd bez ďalšieho uviedol, že žalovaná bola uzrozumená s tým, že sa vyžaduje právoplatnosť rozhodnutia ÚPSVár a zdôraznila, že s takouto skutočnosťou uzrozumená nebola, nakoľko z dikcie zákona vyplýva, že na výpoveď sa vyžaduje predchádzajúci súhlas príslušného ÚPSVár a to, že žalovaná konštatovala, že predmetné rozhodnutie ÚPSVár nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2019 nemôže zakladať právnu domnienku, že bola uzrozumená s tým, že sa v čase výpovede vyžaduje jeho právoplatnosť a takýto samovoľný výklad zo strany súdu nemôže požívať právnu ochranu a už vôbec nemôže byť podkladom pre rozhodnutie. Dovolateľka bola názoru, že čo sa týka jej odvolacej argumentácie, je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný.

3.2. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že odvolací súd dospel k právnomu záveru, že k platnosti výpovede v prípade aplikácie § 66 ods. 1 Zákonníka práce nepostačuje, ak zamestnávateľ disponuje predchádzajúcim súhlasom príslušného ÚPSVár tak, ako to vyžaduje zákon, ale je potrebné, aby takéto rozhodnutie bolo v čase udelenia výpovede právoplatné a to bez ohľadu na to, že voči takémuto rozhodnutiu nebolo možné podať odvolanie; odvolací súd však na podporu svojho právneho záveru neargumentuje žiadnou odbornou literatúrou alebo judikatúrou a svoj právny názor vyjadruje zmätočne, keď v bode 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza, že zamestnávateľ potrebuje disponovať vopred udeleným súhlasom príslušného ÚPSVár a následne v bode 27. posudzuje platnosť výpovede od právoplatnosti takéhoto súhlasu. Bola názoru, že v zmysle platnej právnej úpravy § 66 ods. 1 Zákonníka práce, je zamestnávateľ povinný disponovať predchádzajúcim súhlasom ÚPSVár pred tým ako dá zamestnancovi so zdravotným postihnutím výpoveď, t. j. rozhodujúcim je moment doručenia rozhodnutia o súhlase ÚPSVár zamestnávateľovi a nadobudnutie právoplatnosti tohto rozhodnutia nie je podmienkou účinnosti výpovede. Za otázku, ktorá nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená považovala otázku, či „je zamestnávateľ povinný disponovať právoplatným rozhodnutím ÚPSVár o súhlase s výpoveďou zamestnanca so zdravotným postihnutím, pričom medzi výpoveďou a právoplatnosťou rozhodnutia ÚPSVár musí uplynúť určitý, bližšie nešpecifikovaný čas“. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súdy oboch inštancií zrozumiteľne vysvetlili skutkové závery a ich právne posúdenie a rozsudok odvolacieho súdu mal za dostatočne odôvodnený a teda odvolací súd svojím procesným postupom neznemožnil žalovanej uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bol názoru, že súdy postupovali správne, keď ustálili, že podmienka § 66 Zákonníka práce je splnená len v prípade, ak súhlas úradu práce s výpoveďou je udelený právoplatným rozhodnutím. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a s tým spojenú jeho nepreskúmateľnosť, resp. arbitrárnosť.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v

zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

14. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Za zohľadnenia skutočnosti, že odvolací súd náležite aplikoval § 387 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho poňal do svojho rozhodnutia aj prvoinštančný rozsudok, je dovolací súd toho názoru, že z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

14.1. Odvolací súd v odôvodnení v prvom rade konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Rovnako konštatoval, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné.

14.2. Po poukaze na povahu predmetu konania odvolací súd skúmal či v čase výpovede žalovaná disponovala súhlasom s výpoveďou žalobcu od ÚPSVáR Bratislava a dospel k záveru, že žiadosť žalovanej o udelenie súhlasu s výpoveďou žalobcu bola Úradu práce doručená 22. februára 2019, ÚPSVáR Bratislava žiadosťou z 26. februára 2019 vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k skončeniu pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti, ktorý sa 8. apríla 2019 vyjadril; listom z 8. apríla 2019 vyzval ÚPSVáR Bratislava žalovanú na zaslanie vyjadrenia k stanovisku žalobcu, ktorý list bol zaslaný na vedomie i žalobcovi; Rozhodnutím ÚPSVáR Bratislava z 15. apríla 2019 bol udelený predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP medzi žalobcom ako osobou so zdravotným postihnutím a žalovanou ako zamestnávateľom; podaním doručeným ÚPSVáR Bratislava 29. mája 2019 podal žalobca odvolanie voči rozhodnutiu ÚPSVáR Bratislava z 15. apríla 2019; ku ktorému odvolaniu bola vyzvaná na vyjadrenie žalovaná listom z 3. júna 2019; podaním z 19. júna 2019, doručeným ÚPSVáR Bratislava sa žalovaná vyjadrila k odvolaniu žalobcu. Listom z 21. júna 2019 ÚPSVáR Bratislava odstúpil odvolanie žalobcu Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny ako druhostupňovému správneho orgánu, ktorý o odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu z 15. apríla 2019 rozhodol Rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava č. UPS/US1/SSZOSK/BEZ/2019/16433 z 24. júna 2019 tak, že zmenil pôvodné rozhodnutie ÚPSVáR Bratislava a v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) ZP udelil predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného pomeru žalobcu výpoveďou, t. j. z dôvodu, že sa stal nadbytočným vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo iných organizačných zmenách medzi žalovanou ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom so zdravotným postihnutím. Rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2019. V nadväznosti na to v zhode s prvoinštančným súdom konštatoval, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP bola daná zo strany žalovanej žalobcovi 1. júla 2019, ktorá výpoveď bola doručená do vlastných rúk žalobcu 18. júla 2019.

V čase dania predmetnej výpovede žalovanou žalobcovi nebol príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava v zmysle § 66 ZP udelený predchádzajúci súhlas s výpoveďou žalobcu ako osoby so zdravotným postihnutím, pričom žalovaná mala vedomosť o tom, že voči rozhodnutiu ÚPSVaR Bratislava z 15. apríla 2019 podal žalobca odvolanie, ku ktorému odvolaniu sa aj vyjadrovala, pričom žalovanej muselo byť zrejmé, že na platnosť predmetnej výpovede danej žalobcovi sa vyžaduje predchádzajúci súhlas príslušného ÚPSVaR, a to konkrétne právoplatné rozhodnutie odvolacieho orgánu. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho orgánu z 24. júna 2019 nadobudlo právoplatnosť až 18. júla 2019 a žalovaná dala žalobcovi výpoveď z 1. júla 2019, nešlo o výpoveď danú žalobcovi po riadnom predchádzajúcom súhlase ÚPSVaR Bratislava, v dôsledku čoho nebola splnená jedna z hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede podľa § 66 ZP.

14.3. Odvolací súd k argumentácii žalovanej, že z hľadiska posudzovania právnych účinkov výpovede nie je podstatné ani to, aký dátum bol na výpovedi uvedený, ani kedy bola výpoveď zaslaná, ale len skutočnosť, kedy bola výpoveď doručená, t. j. dostala sa do dispozičnej sféry žalobcu, odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o predchádzajúci súhlas ÚPSVaR už z dikcie ust. § 66 ods. 1 veta prvá ZP vyplýva, že zamestnancovi so zdravotným postihnutím môže dať zamestnávateľ výpoveď len s predchádzajúcim súhlasom príslušného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, inak je výpoveď neplatná. Teda predchádzajúci súhlas ÚPSVaR sa vyžaduje pri daní výpovede, a nie v čase doručovania. Odvolací súd sa tak stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že zo strany zamestnávateľa nebola splnená hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede podľa ustanovenia § 66 ZP, z ktorého dôvodu je predmetná výpoveď daná žalobcovi žalovanou neplatná a tiež s tým, že už aj z hľadiska hospodárnosti nebolo potrebné sa zaoberať ďalšími hmotnoprávnymi podmienkami výpovede.

14.4. Následne odvolací súd konštatoval, že žalovaná v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nepovažoval za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť prvoinštančného rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

14.5. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd spolu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z vyššie uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil prvoinštančné rozhodnutie a podľa názoru odvolacieho súdu tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 2 CSP dalo zadosť náležitostiam v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto

pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

16. Dovolateľka ďalej namietala, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia sporu. K tomu dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

17. Žalovaná prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom zrozumiteľným spôsobom vymedzila právnu otázku, či „je zamestnávateľ povinný disponovať právoplatným rozhodnutím ÚPSVaR o súhlase s výpoveďou zamestnanca so zdravotným postihnutím“, pričom medzi výpoveďou a právoplatnosťou rozhodnutia ÚPSVaR musí uplynúť určitý, bližšie nešpecifikovaný čas“.

18. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu na základe výpovede žalovanej z 1. júla 2019 a určenia, že pracovný pomer trvá. Dôvod neplatnosti predmetnej výpovede preukazoval žalobca jednak nesplnením podmienok § 63 ods. 1 písm. b) ZP tým, že rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene, čo bolo predpokladom dania mu výpovede, je vykonštruované; ďalej z dôvodu predčasnosti výpovede vo vzťahu k doručeniu a právoplatnosti rozhodnutia ÚPSVaR o súhlase na danie žalobcovi výpovede; z dôvodu absencie príčinnej súvislosti tvrdenej organizačnej zmeny z II/2019 u žalovanej pre trvanie potreby práce žalobcu a z dôvodu prijatia a reálnych účinkov organizačnej zmeny žalovanej z marca 2019, kedy došlo k centralizácii činnosti žalobcu do sídla spoločnosti a k postaveniu žalobcu na prekážky v práci na strane zamestnávateľa a fingovaní organizačnej zmeny, z dôvodu neprípustnej diskriminácie žalobcu z dôvodu jeho invalidity a veku blízkeho dôchodkovému veku a taktiež z dôvodu nedodržania zákonných požiadaviek na doručenie výpovede žalobcovi. Namietal, že výpoveď mu bola doručená ešte pred doručením rozhodnutia ÚPSVaR z 24. júna 2019 a nebolo splnené riadne neudelenie predchádzajúceho súhlasu príslušného ÚPSVaR s výpoveďou. Nakoľko žalobca namietal riadne neudelenie predchádzajúceho súhlasu príslušného ÚPSVaR s výpoveďou, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie na preukázanie tejto skutočnosti a za týmto účelom vykonal výsluchy svedkov a zisťoval skutkový stav veci. Po vykonaní dokazovania a ustálení skutkového stavu dospel k záveru, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP bola daná zo strany žalovanej žalobcovi 1. júla 2019, ktorá výpoveď bola doručená do vlastných rúk žalobcu 18. júla 2019. Súd prvej inštancie konštatoval, že v čase dania predmetnej výpovede žalovanou žalobcovi, ani ku dňu účinnosti organizačnej zmeny 1. mája 2019, nebol príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava v zmysle § 66 ZP udelený predchádzajúci súhlas s výpoveďou žalobcu ako osoby so zdravotným postihnutím, keď žalovaná mala vedomosť o tom, že voči rozhodnutiu ÚPSVaR Bratislava z 15. apríla 2019 podal žalobca odvolanie, ku ktorému odvolaniu sa vyjadrovala i žalovaná, pričom žalovanej muselo byť zrejmé, že na platnosť predmetnej výpovede danej žalobcovi sa vyžaduje predchádzajúci súhlas príslušného ÚPSVaR, a to konkrétne právoplatné rozhodnutie odvolacieho orgánu. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho orgánu z 24. júna 2019 nadobudlo právoplatnosť až 18. septembra 2019 (správne 18. júla 2019), z čoho jasne vyplýva, že žalovaná dala žalobcovi výpoveď z 1. júla 2019 bez predchádzajúceho súhlasu ÚPSVaR Bratislava, nebola splnená jedna z hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede podľa § 66 ZP. Z tohto dôvodu, súd prvej inštancie žalobe ako dôvodnej vyhovel, pričom z dôvodu nesplnenia tejto hmotnoprávnej podmienky nebolo podľa neho potrebné ani vyhodnocovať ďalšie tvrdené hmotnoprávne dôvody neplatnosti predmetnej výpovede (diskriminácia žalobcu žalovanou, fingovaná

organizačná zmena, nesplnenie si ponukovej povinnosti žalovanou). Žalovaná proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie, v ktorom namietala nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie sporu, avšak otázku či k platnosti výpovede postačuje súhlas Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, resp. či k platnosti výpovede sa vyžaduje právoplatné rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v odvolaní nenastolila. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalovaná v podanom odvolaní argumentovala iba tým, že „z hľadiska posudzovania právnych účinkov výpovede nie je podstatné ani to aký dátum bol na Výpovedi uvedený, ani kedy bola Výpoveď zaslaná ale len skutočnosť, kedy bola Výpoveď doručená, t. j. dostala sa do dispozičnej sféry žalobcu. Na základe predložených dôkazov je zrejmé a dostatočne preukázané, že v čase doručenia (prevzatia) Výpovede žalobcom dňa 18.07.2019 bolo už Rozhodnutie ÚPSVaR č. UPS/US1/SSZOSK/BEZ/2019/16433 zo dňa 24.06.2019 právoplatné. V čase doručenia Výpovede Žalovaný teda disponoval právoplatným Rozhodnutím ÚPSVaR, čo potvrdzuje splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti Výpovede podľa ust. § 66 ZP“. Je preto bez akýchkoľvek pochybností, že i samotná žalovaná v podanom odvolaní iba namietala, že rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny nadobudlo právoplatnosť a snažila sa preukázať, že toto rozhodnutie bolo v čase jeho doručovania a prevzatia žalobcom právoplatné. Odvolací súd, ktorý bol v zmysle § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi, preto nemal možnosť zaoberať sa touto žalovanou vytýkanou nesprávnosťou a teda ani dôvod v odôvodnení svojho rozhodnutia zaujať k tejto skutočnosti svoje stanovisko.

15. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

16. Všeobecne princíp subsidiarity vychádza z toho, že najlepšie postaveným k plneniu úloh sú najnižšie články hierarchie súdov; vyššie články systému zasahujú len vtedy, kedy už prípad nemôže byť riešený na úrovni článku nižšieho. Ide o všeobecný princíp organizácie celej spoločnosti a súdnictva osobitne.

17. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu byť v prípade, ak samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietat konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania; v takom prípade strana sporu mala možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, ale keď tak neurobila, hoci tak urobiť mohla a mala, predmetná otázka sa nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý nemal možnosť v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť aj vo vzťahu k existujúcej judikatúre najvyššieho súdu. V tomto prípade odvolací súd neposudzoval nastolenú otázku pre jej neuvedenie žalovanou v podanom odvolaní, preto sa jej riešenia nemôže úspešne domáhať v dovolacom konaní.

18. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie

nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

19. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom žalovaná uvedenú otázku, zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania, neuplatnila v odvolacom konaní - hoci jej bola známa - v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť.

20. Z uvedeného možno urobiť záver, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytol príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

21. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej v časti, v ktorej namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.